

ALAN
GARNER

Vrăjitor Rătăcitor

Traducere din limba engleză și note de
Iulia Anania

TREI

EDITORI:

Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL
ANANSI. WORLD FICTION:
Bogdan-Alexandru Stănescu

REDACTARE:
Ruxandra Câmpeanu

DESIGN:
Andrei Gamaș

DIRECTOR PRODUȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Dan Crăciun

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GARNER, ALAN

Vrăjitor Rătăcitor / Alan Garner ; trad. din engleză și note de Iulia Anania. - București : Editura Trei, 2026
ISBN 978-606-40-2742-9

I. Anania, Iulia (trad. ; note)

821.111

Titlul original: *Treacle Walker*

Autor: Alan Garner

Copyright © 2021 Alan Garner

Copyright © Editura Trei, 2026,
pentru traducerea în limba română

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-2742-9

Pentru MGS¹

1. Manchester Grammar School, prestigioasă școală absolvită de autor, cea care l-a format pentru mediul academic.

Il tempo è ignoranza
„Timpul e necunoaștere“
Carlo Rovelli¹

1. Carlo Rovelli, *Ordinea timpului*, trad. Vlad Zografi, Humanitas, București, 2019, p. 107.

— Zdrențeoașe! Zdrențeoașe! Zdrențe de-orice fel!
Oale pentru zdrențe! Piatră de frecat!¹

Joe ridică privirea din banda desenată și își săltă peticul de pe ochi. Noony hurui pe lângă casă, iar fumul de la motorul ei se împrăștie peste curte. Era miezul zilei. Cerul strălucea.

— Zdrențeoașe! Zdrențeoașe! Zdrențe de-orice fel!
Oale pentru zdrențe! Piatră de frecat!

Iute, Joe! Acum, Joe!

Băiatul trase în jos peticul, se ridică de pe salteaua aflată pe dulapul îngust și înalt și se duse la fereastra mare.

Ultimul fuior din fumul lui Noony se vălătucea prin vale și de-a lungul pârâului. Nu văzu pe nimeni în Grădina Șurii, în Câmpul Iazului sau pe Pajiștea Mare, nici pe poteca dintre poarta de sus și cea de jos; iar

1. În original, *donkey stone*, calup făcut dintr-un amestec de ciment, pulbere de piatră, clorură de var și apă cu care se curăța treapta de la intrarea în case în secolul al XIX-lea și în prima jumătate a secolului XX, mai ales în nordul Angliei. Și-a luat numele de la practica unuia dintre fabricanți de a ștanța pe pietrele de curățat conturul unui măgăruș.

arborii ascundeau drumul de aici până la pârloaică. Se întoarse în pat.

— Zdrențeoașe! Zdrențeoașe! Zdrențe de-orice fel!
Oale pentru zdrențe! Piatră de frecat!

Vocea era sub fereastră. Se dădu din nou jos.

În curte se afla un ponei alb. Înhamat la o căruță, o căruță fără coviltir în care era un cufăr de lemn. Într-un colț din față al căruței ședea un bărbat care ținea frâiele. Chipul îi era zbârcit. Purta haină lungă și o pălărie înaltă blegită, de sub care rățăceau șuvițe de păr, iar de umăr îi atârna de-a curmezișul o tolbă din piele ce îi ajungea până pe șold.

— Zdrențeoașe! Zdrențeoașe! Zdrențe de-orice fel!
Oale pentru zdrențe! Piatră de frecat! zise el și privi în sus spre Joe.

Băiatul deschise fereastra. Chiar și de acolo îi putea vedea ochii. Erau verde-violet.

— Ce vrei? îl întrebă.

— Zdrențe și oase, răspunse omul. Și-ți dau pe ele oale și pietre frumoase. Ce-i corect e corect!

— Stai așa, vin acuma.

Scotoci prin dulap și găsi o pijama veche. Dădu fuga până jos la muzeul lui și săltă capacul de sticlă. Acolo se afla colecția de ouă de păsări și o spată de miel pe care o culesese dintr-un mușuroi de cârtiță de lână

rambleul căii ferate. Luă spata, deschise ușa și ieși în curte.

— Am astea.

— Hai la bord, piratule!

Joe puse piciorul pe spița unei roți și se săltă în căruță. Bărbatul îi făcu loc în colț, iar Joe se așeză. Dădu capul în lături.

— Care-i problema? întrebă insul.

— Miroși.

— Nu eu, Joseph Coppock. Tu miroși că eu put. Să păstrăm proprietatea termenilor.

— De unde știi cum mă cheamă? făcu Joe.

— Mai mulți îl știu pe Tom Nebunu decât îi știe Tom Nebunu pe ei, răspunse bărbatul. Ori nu-i așa?

Joe sări din căruță.

— Atunci, du-te naibii! Du-te naibii!

— Domnișoru Coppock, hai sus!

Joe se cățără din nou, dar se așeză ceva mai departe de celălalt.

— Ce-ai adus la talcioc? zise omul, luând pijamaua. Asta-i a ta? I-a ta? Ai purtat-o?

— Are găuri în ea.

Omul duse pijamaua la nas și o adulmecă.

— N-a fost spălată, zise Joe.

— Și osul?

— L-am găsit lângă dig, aproape de pârau. E de miel.

— Bine curățat, scapulomantule¹.

— Ești dus cu capul? făcu Joe.

— Pe coclauri, cum se spune. Deschide cufărul. Și alege.

Joe se ridică și se duse la cufăr. Îi săltă capacul.

— Măiculiță!

Cufărul era plin. Îngropate în straturi de mătase erau cești, farfuri, platouri, ulcioare, mari și mici: într-o singură culoare, în mai multe, simple, argintate, aurite, răsucite; scene cu dansuri, scene cu omoruri; nave, oceane, mări; jivine, păsări, pești, balene, monștri, case, castele, conace, saloane; heruvimi, satiri, nimfe; munți, râuri, păduri, lacuri, câmpuri și nori și ceruri.

— Alege, spuse bărbatul. Doar una.

— Ce-i aici face o groază de parale, zise Joe.

— Alege.

— Mai mult decât pijamale și oase.

— Alege.

Joe scoase toate lucrurile și le răspândi prin căruță.

— Țsta, spuse el.

— Face cel mai puțin, zise bărbatul.

— Mai bun de-atât n-am ce-alege.

1. Trimitere la practica magică de a ghici viitorul în oasele umărului (n.r.).

Joe ținea un gavanoș rotund, nu mai mare decât mâna lui.

— E mic, făcu bărbatul.

— Nu-mi pasă.

— N-are cine știe ce valoare.

— Nu-mi pasă. E măreț. E cel mai măreț.

Gavanoșul era alb, smălțuit și ciobit. Sub buză avea pictat cu albastru: „Prietenul omului sărac“¹, iar dedesubt „preț 1/1^{1/2}“. Pe cealaltă parte stătea scris: „Pregătit numai de Beach & Barnicott, SUCCESORII RĂPOSA-TULUI dr. Roberts, Bridport“.

— E vechi, spuse Joe.

— Așa socotesc unii.

Bărbatul puse totul înapoi în cufăr și-i închise capacul. Pe mijlocul capacului se afla o placă ovală din alamă, iar pe ea Joe văzu gravat un nume, cu litere șerpuitoare.

— Trăsni-m-ar dracii!

— Care-i baiu?

— Numele meu! Ăla-i numele meu! Chiar al meu! Acolo! Cu Scris Adevărat! Uite!

— În momentul ăsta totu-i al tău. Ai ales. Iar acum o să primești asta.

— Trăsni-m-ar dracii.

1. Alifie pentru răni și afecțiuni ale pielii – cu false proprietăți medicinale – preparată la începutul secolului al XIX-lea de Giles Laurence Roberts din Bridport și ulterior de Thomas Beach și John Barnicott.